

селитѣ болгарци. Народния ни характеръ и тукъ се освидетелствува: старци бѣловласи водѣха народнитѣ пѣсни и се радваха толкозъ много, че дочакали празднуването на този народенъ празникъ“. Единъ отъ тия почтени болгарчани, попаднали въ весело настроение при трапеза, благословии, хора и народни пѣсни, е билъ и нашиятъ Селимински. Той изглеждалъ тогава „здравъ и веселъ старецъ“, цѣлъ обзетъ отъ общата радостъ. При спомена за волентирското време (Кримската война), за което го подсѣщала обстановката на празника, той запѣлъ, наредъ съ всички, любимата нова българска пѣсенъ:

Покрай Прута ходятъ, мамо, млади волентири
И се Богу молятъ, мамо: Боже помогни ни!

Приятниятъ напѣвъ на пѣсенъта билъ сжщиятъ, като на познатата пѣсенъ отъ западна България „Покрай Панигъ ходятъ, мамо, млади помакини“, и той повдигалъ още повече общото патриотическо въодушевление.

Селимински и Кисимовъ се сближили дотолкова, че често докторътъ, който трѣбвало да прави медицински прегледъ не само въ града, но и въ околията, между българскитѣ колонисти, взималъ при своитѣ обиколки и угрижения Кисимовъ, за да го развлѣче малко. „Кисимовъ, какво си се пакъ умислил! Ела съ мене да се поразходимъ малко . . . Ти си ми асистентъ!“ извиквалъ жизнерадостниятъ старецъ. И трѣгвали на пѣтъ съ колата на селската поща. Така Кисимовъ можалъ да изучи по-отблизу доктора въ характера, навицитѣ и идеитѣ му. И скоро той узналъ, че докторътъ е приготвилъ вече и завещанието си. „Оригиналниятъ човѣкъ прави дори и завещанието си оригинално“. Кисимовъ обърналъ предпазливо внимание на приятеля си, че има наредби въ завещанието му трудно изпълними: напр. тая — да се задлъжатъ беднитѣ младежи, които ще се учатъ въ чужбина отъ единъ специаленъ фондъ следъ смъртъта му, да възвърнатъ всички заети суми, и то заедно съ лихвата . . . Намирайки забележката права, Селимински отвърналъ: „Каквото щатъ тогава, нека правятъ. Азъ нали нѣма да виждамъ!“ А когато Кисимовъ му препорчалъ да види съ очитѣ си, догде е живъ, плода на благодеянието си, вмѣсто да го оставя за следъ смъртъта си, — затова да отвори единъ безплатенъ пансионъ за бедни и при-